

[Taanquist]

stærkt bebrejdet fra regeringens side, at det vil have været et brud på en aftale, hvorefter vi måtte lade forslaget ligge. Det er altså anderledes, når det er regeringen, der bryder aftaler. Vi finder det underligt, at man bryder aftalen uden at henvende sig til Socialdemokratiet, og vi finder det underligt, at man et år finder det nødvendigt at støtte erhvervslivet på denne måde, og at man et par år efter umiddelbart kan fjerne den samme støtte.

Jeg vil gerne understrege, at Socialdemokratiet stadig væk finder, at eksportpakken i sin helhed var til gavn for dansk erhvervsliv og for dansk eksport. Denne del af eksportpakken, som drejer sig om arbejdsskadegodtgørelsen, var godt nok den svageste del af aftalen. Alligevel er vi modstander af, at man nu fjerner denne støtte til erhvervslivet uden anden begrundelse, end at man skal finde en besparelse på 1 mia. kr. på socialministerens budget.

Vi finder det helt uforståeligt, at regeringens forslag, når den nu vil ændre, er så idéforladt, som tilfældet er; det kunne være gjort på en langt mere elegant måde. Vi har i Socialdemokratiet altid udtrykt ønske om, at arbejdsgiverne i højere grad kommer til at dække det offentlige udgifter som følge af arbejdsskader, og vi har da også med interesse noteret, at regeringen allerede i den store plan bebudede, at en del af det offentlige udgifter skulle faktureres til forsikringselskaberne og dermed til arbejdsgiverne, og at der på den måde skulle overføres 1 mia. kr. til staten. Man kunne måske hertil indvende, at det kan være ligegyldigt, om arbejdsgiverne kommer til at betale på den ene eller den anden måde, men det er absolut ikke ligegyldigt. Dels ønsker Socialdemokratiet, at den måde, arbejdsgiverne skal betale på, skal virke som en tilskyndelse til at forbedre arbejdsmiljøet, og dels er det væsentligt i den socialdemokratiske tankegang, at en del af provenuet godt må gå tilbage til arbejdsgiverne som tilskud til investeringer, der kan forbedre arbejdsmiljøet, eller som støtte til rådgivningsvirksomhed, der styrker arbejdsmiljøet, f.eks. styrkelse af bedriftssundhedstjenesterne og Arbejdstilsynet eller de arbejdsmedicinske ambulatorier.

Det virker også besynderligt, at regeringen fremsætter et så perspektivløst forslag i betragtning af, at regeringen selv har ladet forskellige udvalg gennemarbejde netop disse problemer. Finansministerens egen analysegruppe, også

kaldet Karin Christensen-gruppen, når i december 1989 til den konklusion, når der skal inddrages penge fra arbejdsgiverne, at det bør ske ved, at der lægges en forholdsmæssig afgift på forsikringspræmierne til finansiering af det offentlige udgifter til arbejdsskader og som et incitament til arbejdsgiverne, der jo betaler en i nogen grad differentieret præmie, til at forbedre arbejdsmiljøet. Det er vi jo helt enige i.

Socialministerens eget udvalg om præmiendifferentiering har også stillet en hel del relevante forslag. Skulle finansministeren have lyst til at diskutere på grundlag af analysegruppens anbefalinger eller betænkningen fra hendes eget udvalg om præmiegraduering, er Socialdemokratiet meget villig til at deltage, men vi må sige klart nej til det foreliggende forslag.

Karen Højte Jensen (KF):

Forslaget er en konkret opfølgning af forslaget til finanslov for 1991, hvor tilskuddet til arbejdsskadeforsikring foreslås halveret. Tilskuddet udgør i dag 1.800 kr. pr. fuldtidsbeskæftiget, og der gives ikke tilskud til ejer eller medhjælpende ægtefælle. Den konservative folketingsgruppe kan tilslutte sig forslaget om at reducere det til 950 kr. Vi finder det samtidig vigtigt, at incitamentet til at begrænse arbejdsskader bevares.

Ejner Larsen (SF):

Det lovforslag, som er fremsat her af socialministeren, har som hovedsigte at udmønte en besparelse på 1 mia. kr. på finansloven i 1991, og det er jo ikke det, der har den store interesse for SF som sådan. Lovforslaget ændrer den kompensationsbetaling, der ydes til arbejdsgiverne for indbetaling til arbejdsskadeforsikring, således at beløbet nedsættes fra 1.800 kr. til 950 kr. pr. fuldtidsansat pr. år. Den kompensationsbetaling blev indført af firkløverregeringen med støtte af Socialdemokratiet og De Radikale i december 1987 i forbindelse med den såkaldte erhvervspakke og angiveligt for at styrke konkurrenceevnen for erhvervslivet. Ved den lejlighed tog SF afstand fra kompensationsbetalingen, idet vores ordfører også dengang betegnede kompensationsbetalingen som rene foræring til arbejdsgiverne, der ikke ville medføre investeringer i nye arbejdspladser. Ingen kan med rette hævde, at disse foranstaltninger har slået igennem som forudsagt af firkløverregeringen.